

החיבוק שאחרי הסיוט

אל חדר 4 בבית חולים וולפסון מגיעים קורבנות אונס מיד אחרי שנפגעו. הצוות שמטפל בהם התמודד השבוע עם טראומות קשות במיוחד ||| אתי אברמוב

מאחורי הדלת של חדר 4

אתי אברמוב + צילום: אביגיל עוזי

קשה שלא לחשוב על כל מי שישבו על הכורסאות האלה: מתינוקות בת מספר חודשים ועד אישה בשנות השמונים לחייה. 300 איש בשנה | לכאן הובאו השבוע זוג הצעירים שהותקף בגן העיר והנערה שנאנסה בדרום תל-אביב | חדר 4 בבית החולים וולפסון הוא המקום שבו מטפלים בקורבנות פגיעה מינית מיד לאחר התקיפה ובו נאספות הראיות שיסייעו להרשעה | "אונס הוא הטראומה הקשה בחיים", אומרים אנשי הצוות. "זה כמו פיגוע בנפש"

נתנה לו מנוח, בעיקר כשכבית יש לו תאומים, בן ובת, בדיוק בני 18, בגיל המתקפים. "כשאני רואה את הנאנסת ואת החבר שלה, אני בעצם רואה את תאומי", הוא אומר ללא היסוס. "מיד אחרי המקרה הזה לקחתי את בתי לשיחה ואמרתי לה שלעולם לעזוב את המקום הזה לא תחנה בחניון תת-קרקעי, אלא רק בחוץ, ולא במקום חשוך ושקט מדי. כשאני שומע על אונס, אוטומטית אני חושב על הבת ולא על הבן. לגבי הבן אני פוחד יותר מאירועי אלימות במועדונים, שבהם מעורבים סכני נים ואלכוהול. עם כל המקרים שמגיעים לבית החולים, יש לילות שבהם אני בודק אם ילדי נמצאים במיטותיהם. אין לך מושג כמה אני חושב על זה".

גם לנו מותר לבכות

הנסיבות שהובילו להקמת "חדר ארבע" כמעט בלתי נתפסות. עד שנת 2000 מותקפים מינית היו צריכים לרוץ בעצמם בין הגורמים המטפלים והאוכפים, וזאת בעיצומה של הטראומה. "המותקפת הייתה מגיעה לתחנת המשטרה", מספר פרופ' גולן, "היו לוקחים אותה לשטח לעשות שחזור, אחר כך היא הייתה נפגשת עם מתנדבות של ארגוני הסיוע, ובסוף הולכת למכון המשפטי באביר-כביד כדי להיבדק על ידי רופא משפטי".

"לכולם היא הייתה צריכה לספר את הסיפור הקשה, לפעמים ארבע או חמש פעמים, ובנוסף, האומללה הזו הייתה מסתובבת בלי כוס קפה, בלי סנדוויץ', אולי היו נותנים לה מים מהקולר, וגם בלי תחתונים, כי לקחו לה אותם בשביל הדי-אן-אי".

"המצב הזה ממש זעק לשינוי. אנחנו אמרנו שצריך לעשות מרכז רפואי מיידי לנפגעות תקיפה מינית, ושהוא חייב להיות מעט מבודד, כדי שלא ייווצר מצב ישראלי מאוד, שבאמצע חדר המיון, כשהמיטות מופרדות בוילור נות, מישדו יצעק: 'וויסי, איפה היא של האונס?' ההחלטה הייתה שכולם יבואו לאותו חדר, והאישה תיבדק ותיחקר פעם אחת בלבד על ידי צוות שיהיה מורכב מנשים: גינקו-

מביתם. הדלת המובילה לחדר אופנתית, חסרת שלט ואינה מסגירה את שברון הלב וחורבן עולמם של הנכנסים בה. מימין יש מטבחון מאובזר עם עמדת קפה, מתקן מים מי-נרלים, ואפילו שוקולדים יוקרתיים. האמבטיה והשירותים הצמודים הם ברמה של צימר, ורק המיטה והמכשירים בחדר הסמוך מסגירים את ייעודו האמיתי של "חדר ארבע". קשה שלא לחשוב על הקורבנות שישבו על הכורסאות

גולן. כולם אצלנו בלב

וידברג. בכי, רעד, הקאות

הללו: הנאנסות של בני סלע, הנאנסת של ארז אפרתי, התינוק בן השנה וחצי שנאנס לא מזמן על ידי אביו החורג. ב-12 שנות קיומו של החדר עברו בו 2,500 בני אדם, מתינוקות בת מספר חודשים ועד אישה בשנות ה-80 לחייה. כיום מטופלים בו 300 איש בשנה, כמעט אחד ביום, שהותקפו מינית. ב"חדר ארבע" גאים במטופלים שלהם, שהפגינו אומץ, ולמרות מצבם הקשה 72 אחוז מהם בחרו להגיש תלונה במשטרה.

שניים מהמטופלים הללו היו הצעירים בפרשת האונס בגן העיר שהסעירה את המדינה – והסעירה גם את וירברג וגולן המנסים. וירברג פגשה וטיפלה בבני הזוג ומנועה כמובן מדבר על כך. פרופ' גולן רק התערכך בפרטים כמנהל המחלקה, אבל המחשבה על המקרה הנורא לא

בשבת שעברה, בארבע לפנות בוקר, קיבלה צילה וידברג אסי-אס. הנרסח היה לקוני: "מד"א מביאים נער ונערה שנאנסו". מנהלת השירות לע"ב בודה סוציאלית בבית החולים וולפסון קמה מהמיטה, נכנסה לאוטו, ותוך כדי

נסיעה החלה להריץ בראש את רשימת האנשים שאותם תצטרך להזעיק. פסיכולוגית, רופא משפטי, גינת קולוגית. אנשי המקצוע שאותם היא פוגשת כמעט מדי יום, בכל פעם שמגיע אליה קורבן אונס. אלא שהפעם מילות ההודעה לא נתנו לה מנוח. "לצערי, זה לא דבר מיוחד שבני נוער מותקפים מינית. אבל שניים שהותקפו נשמע חריג בהחלט", היא מסבירה. ביום שלמחרת כבש האירוע את הכותרות הראשיות. "החשד: אונס בגן העיר", הכריזו העיתונאים וגוללו את הסיפור הקשה על בני הזוג שהובלו באימוי סכין לשירותים בחניון בלב תל-אביב. שם, חושדים החוקרים, אילץ אותם צעיר פלסטיני לקיים מולו יחסי מין, ולאחר מכן אנס את הנערה. האונס בוצע במרחק שתי דקות נסיעה מאיכילוב, אבל לא במקרה הובאו הקורבנות לבית החולים בחולון. בוולפסון קיים קומפלקס ייחודי, ועד לא-חרונה יחיד מסוגו בארץ, המיועד לנפגעי תקיפה מינית. "חדר ארבע", קוראים לו.

בשעות הראשונות שלאחר האירוע הטראומטי מגיעים לשם גורמים מטפלים כדי להעניק לקורבנות ולמשפחותיהם סיוע גופני ופסיכולוגי, וגורמי חקירה כדי לאסוף דגימות וראיות שיעזרו במציאת התוקף ובהבאתו לדין. "חדר ארבע זה משהו מיוחד", אומרת וידברג, עובדת סוציאלית מנוסה. "המטרה שלנו תמיד זה לעזור לאנשים במצוקה, אבל אונס זה הטראומה הקשה בחיים. אונס זה כמו פיגוע בנפש". הראיון עם וידברג ועם פרופ' אברמה גולן, מנהל מחלקת מיילדות ונשים, מתקיים בחדר דמוי סלון, עם שטיח יפהפה ונעים, מתנת אחד מרופאי בית החולים, שולחן עץ עגול וכורסאות מפנקות. על הקירות רפרודוקציות שהביאו מתנדבי המקום, רופאים ועובדים סוציאליים, היישר

"הבחורה הראשונה שטיפלתי בה הייתה נערה שברחה מהבית, נאנסה על ידי החבר שלה ונכנסה להריון. אחרי שנים היא הזמינה אותי לחתונה שלה"